

200705530/1.

Datum uitspraak: 17 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/19710 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 4 juli 2007 in het geding
tussen:

appellante

en

de Minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 december 2005 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om haar een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 29 maart 2006 heeft de minister het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 juli 2007, verzonden op 6 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 16 augustus 2007 heeft de minister een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. Z.N. Kammeraat, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

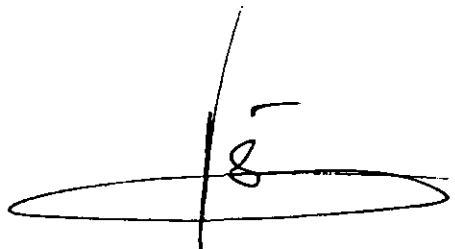
w.g. Kammeraat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 oktober 2007

295.

Verzonden: 17 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 06/19710

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 4 juli 2007

in de zaak van:

geboren op _____, van Turkse nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde: mr. C.A. Madern, advocaat te Amsterdam,

tegen:

de minister van Buitenlandse Zaken,
verweerder,
gemachtigde: mr. C.D.V. Efstratiades, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Eiseres heeft op 14 september 2005 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) voor het doel "verblijf bij vader, .
Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 23 december 2005 afgewezen. Eiseres heeft tegen het besluit op 18 januari 2006 bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 29 maart 2006 ongegrond verklaard. Eiseres heeft tegen dit besluit op 20 april 2006 beroep ingesteld.
- 1.2 Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.
- 1.3 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 17 april 2007. Eiseres en verweerder zijn vertegenwoordigd door hun gemachtigden. Tevens was ter zitting aanwezig de vader, . (hierna: referent).

2. Overwegingen

- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.2 Ingevolge artikel 72, tweede lid, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) wordt een beschikking omtrent de afgifte van een visum, waaronder begrepen een mvv, voor de toepassing van hoofdstuk 7 "Rechtsmiddelen" van de Vw gelijkgesteld met een beschikking omtrent een verblijfsvergunning regulier gegeven krachtens deze wet.

zaaknummer: AWB 06/19710

2

-
- 2.3 Verweerder pleegt de aanvraag tot het verlenen van een mvv te toetsen aan de voorwaarden die worden gesteld voor het verlenen van een verblijfsvergunning in Nederland.
- 2.4 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder g, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden afgewezen indien de vreemdeling niet voldoet aan de beperking, verband houdende met het doel waarvoor hij wil verblijven.
- 2.5 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, Vw kan - voor zover van thans belang - een aanvraag worden afgewezen indien de persoon bij wie de vreemdeling wil verblijven niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan.
- 2.6 In het bestreden besluit heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor de gevraagde mvv. Niet is gebleken dat referent voor de duur van ten minste een jaar over een gegarandeerd inkomen beschikt. Bovendien waren de maandelijkse inkomsten van referent minder hoog dan de toepasselijke inkomensnorm. Voorts is gebleken noch aangetoond dat referent blijvend en volledig arbeidsongeschikt is. Evenmin is gebleken of aangetoond dat referent blijvend niet in staat is aan de plicht tot arbeidsinschakeling te voldoen. Niet is gebleken van bijzondere feiten en omstandigheden waarvan bij afweging van alle aan de orde komende belangen, aanleiding bestaat de aanvraag toch in te willigen. De lange afstand die eiseres zou moeten afleggen om op de school van haar keuze te komen, wordt niet aangemerkt als dusdanig bijzondere omstandigheden. Evenmin leidt de stelling dat het stellen van het middelenvereiste onevenredige gevolgen heeft voor eiseres tot een dergelijk oordeel. Ten aanzien van het beroep op het Internationale verdrag voor de rechten van het kind (IVRK) wordt verwezen naar het besluit in primo, waarin is overwogen dat de belangen van het kind reeds een eerste overweging vormen bij de inrichting van het beleid. In bezwaar is dit beroep niet nader onderbouwd en geconcretiseerd. Het beroep op de uitspraak van het Europese Hof van de Rechten voor de Mens (EHRM) van 21 december 2001 (versus Nederland, JV 2002/30) kan niet slagen, nu de specifieke omstandigheden die in die zaak golden, in onderhavige zaak niet aan de orde zijn. Evenmin is anderszins gebleken dat het bestreden besluit een schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) oplevert.
- 2.7 Eiseres heeft in de gronden beroep aangevoerd dat zij van mening is dat referent wel degelijk aan de gestelde inkomenseis voldoet. Hij heeft immers een AOW- en een WW-uitkering. Zelfs indien moet worden geconcludeerd dat deze uitkeringen tezamen niet voldoende zijn dan nog is eiseres van mening dat het middelenvereiste niet kan en niet mag worden tegengeworpen. Daarbij is van belang dat niet slechts haar vader in Nederland woont, maar ook haar moeder, haar twee broers en haar tweelingzus. Als haar vader dat gezin kan en mag onderhouden dan geldt dat ook voor eiseres en is het niet redelijk om het middelenvereiste tegen te werpen. Bovendien is het tegenwerpen van het middelenvereiste in strijd met het IVRK en had eiseres in het kader van haar beroep op het IVRK zelf gehoord moeten worden. Er is wel degelijk een schending van artikel 8 EVRM. Er is sprake van gezinsleven en er is een positieve verplichting om eiseres verblijf hier te lande toe te staan. De situatie van eiseres is vergelijkbaar met de zaak Sinds 2001 hebben vijf gezinsleden verblijf in Nederland gekregen. Het enkele feit dat eiseres in Turkije is gebleven om haar school af te maken, behoort haar niet te

zaaknummer: AWB 06/19710

3

worden tegengeworpen. Bovendien kan eiseres een vervolgopleiding als minderjarig kind niet in Turkije doen, omdat dit nu eenmaal te ver weg is en voor de verdere opvoeding van eiseres is van belang dat zij bij haar familie is. Verweerder heeft het beleid, zoals neergelegd in B2 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc), niet juist toegepast en verweerder heeft niet voldaan aan Richtlijn 2003/86/EG, nu er wel degelijk sprake is van gezinsleven. Verwezen wordt naar de uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 16 november 2005 (JV 2006/28) en naar JV 2006/177.

De rechtbank overweegt als volgt.

- 2.8 De rechtbank stelt allereerst vast dat tussen partijen niet langer in geschil is dat niet voldaan wordt aan het middelenvereiste. Eiseres is echter van mening dat zij vrijgesteld moet worden van het middelenvereiste, omdat niet slechts haar vader in Nederland woont, maar ook haar moeder, haar twee broers en haar tweelingzus. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in het enkele feit dat de rest van het gezin in Nederland woont geen reden hoeven zien om eiseres vrij te stellen van het middelenvereiste. Voorts is de rechtbank met verweerder van oordeel dat het tegenwerpen van het middelenvereiste niet in strijd is met het IVRK. Uit de tekst noch uit de wordingsgeschiedenis van het IVRK valt af te leiden dat aan het IVRK verdergaande strekking moet worden toegekend dan aan de Nederlandse regelgeving omtrent gezinshereniging. Het middelenvereiste is een voorwaarde voor gezinshereniging en mag derhalve aan eiseres worden tegengeworpen. Ten aanzien van de stelling van eiseres dat zijzelf in het kader van haar beroep op het IVRK gchoord had moeten worden, overweegt de rechtbank dat in Nederland reeds een hoorzitting heeft plaatsgevonden en dat het onduidelijk is wat de toegevoegde waarde zou zijn van het horen van eiseres.
- 2.9 Voorts is de rechtbank met verweerder van oordeel dat de weigering eiseres verblijf hier te lande toe te staan geen schending betekent van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM. Weliswaar is sprake van familie- en gezinsleven, maar er is geen sprake van een positieve verplichting om eiseres verblijf hier te landen toe te staan. Het beroep van eiseres op de uitspraak van het EHRM, leidt niet tot een ander oordeel, nu de situatie in de zaak in die zin van de onderhavige situatie verschilt, dat eiseres ten tijde van de aanvraag reeds zestien jaar was, haar twee oudere zusters, haar oudere broer en haar tweelingzus allen in Turkije zijn geboren, en bovendien haar grootouders, bij wie zij woonachtig is, en haar twee oudere zusters nog in Turkije wonen. Dat eiseres haar vervolgopleiding niet in de nabijheid van het dorp kan volgen, leidt evenmin tot een ander oordeel. Eiseres verschilt daarin immers niet van de andere dorpsgenoten, die ook moeten reizen voor hun vervolgonderwijs. Eiseres heeft verder geen bijzondere individuele omstandigheden aangevoerd. Het voorgaande leidt dan ook tot de conclusie dat de door eiseres aangevoerde individuele omstandigheden niet dusdanig bijzonder zijn dat zij een verschil maken in het kader van de bij de positieve verplichting te maken belangenafweging.
- 2.10 Tot slot is de stelling van eiseres dat het Nederlandse gezinsherenigingsbeleid in strijd is met Richtlijn 2003/86 EG niet nader gemotiveerd, zodat deze stelling geen verdere bespreking behoeft.
- 2.11 De slotsom luidt dat de aangevoerde gronden niet tot vernietiging van het besluit kunnen leiden. De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.

zaaknummer: AWB 06/19710

4

2.12 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.I. de Vrecse-Rood, rechter, en op 4 juli 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van drs. A.F. Hermus-Zoetmulder, griffier.

Afschrift verzonden op:

06 JULI 2007

Coll:

2/8

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet worden ingesteld door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Voor versnuitend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

MADERN & BERENDSEN

ADVOCATEN

Weteringschans 120
1017 XT Amsterdam
Telefoon 020 - 6 23 41 11
Telefax 020 - 6 26 59 41
www.advocatenamsterdam.nl
E-mail: info@advocatenamsterdam.nl

mr. C. A. Madern (Cand. not.)

TEVENS PER FAX: 070 36 51 380

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
03 AUG 2007	
ZAAKNR.	200705530-1
AAN:	VZ
BEHANDELD: DD:	PAR:

in samenwerking met:
mw mr. N. D. Groenewoud
mw mr. M. M. Altena-Staalenhoef

Datum : 3 augustus 2007
Onze ref. : 5532/CAM/azk
Uw ref. :
inzake : AWR 06/19710

geboren , van Turkse nationaliteit/ hoger beroep

3475-A

Hoogedelgestreng College,

Bijgaand zend ik u in tweevoud - eenmaal per fax en eenmaal per gewone post - een hoger beroepschrift tegen de daaraan gehechte uitspraak d.d. 4 juli 2007 van de Rechtbank 's Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem, met verzoek dit in behandeling te willen nemen en mij hieromtrent te berichten.

Hoogachtend,
Uw dr.

C.A. Madern

bijlagen

MADERN & BERENDSEN
ADVOCATEN

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken

Toevoeging aangevraagd

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
03 AUG 2007	
ZAACNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAAK

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op _____ van Turkse nationaliteit, wonende te Turkije, te dezer zake woonplaats gekozen hebbende te 1017 XT Amsterdam aan de Weteringschans 120, ten kantore van de advocaat en procureur Mr C.A. Madern, die door appellante tot bepaaldelijk gevolmachtigde is gesteld en die verklaart bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn dit hoger beroepschrift in te dienen;

1. Appellante stelt hierdoor hoger beroep in tegen de uitspraak van 4 juli 2007, verzonden 6 juli 2007 van de Rechtbank 's Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem, met registratienummer AWB 06/19710.
Een kopie van alle vier bladzijden van die uitspraak treft u hierbij aan.

Grieven:

2. Tegen deze uitspraak worden door/namens appellante de navolgende grieven aangevoerd:
 - I. Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder (= Minister van Buitenlandse Zaken) zich in redelijkheid op het standpunt heeft gesteld dat het feit dat haar gezin in Nederland woont, geen reden vormt om eiseres (thans appellante) vrij te stellen van het middelenvereiste.
 - II. Ten onrechte heeft de Rechtbank gesteld dat het tegenwerpen van het middelenvereiste niet in strijd is met het IVRK.
 - III. Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat eiseres (thans appellante) niet (zelf) gehoord hoefde te worden in het kader van haar beroep op het IVRK nu er in Nederland al een hoorzitting (lees: met het gezin/familie van appellante) heeft plaatsgehad en niet duidelijk is wat de toegevoegde waarde zou zijn in het horen van appellante (zelf).
 - IV. Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat weigering om aan appellante verblijf hier te lande toe te staan, geen inmenging in het gezins- of familieleven vormt en derhalve art. 8 EVRM niet is geschonden.

MADERN & BERENDSEN

ADVOCATEN

- V. Ten onrechte heeft de Rechtbank hetgeen door/namens appellante in beroep heeft aangevoerd niet tot een ander oordeel laten leiden.

Toelichting op de grieven

- III. Appellante wil erop attenderen dat zij weliswaar heden 18 jaar/derhalve meerderjarig is geworden doch de aanvraag om een machtiging voorlopig verblijf dateert al van september 2005 toen appellante nog steeds minderjarig was.

In dat verband is appellante van mening dat in dit hoger beroep dient te worden uitgegaan van de situatie dat zij als minderjarige een machtiging voorlopig verblijf heeft gevraagd.

Appellante is van mening dat het tegenwerpen van het middelenvereiste in haar geval onjuist is. Dit klemmt temeer daar het overgrote deel van het gezin van appellante, haar vader, haar moeder, twee broers en haar tweelingzus allang in Nederland wonen en verblijven en ook alhier rechtmatig/legaal mogen verblijven. Als dit overgrote deel van dit gezin/familie van appellante al in Nederland woont en verblijft, dan heeft het tegenwerpen van het middelenvereiste, haar vader voldoet net niet aan de gestelde voorwaarden, is overigens van mening dat hij volledig arbeidsongeschikt is, niet zinvol. Er wordt immers door overkomst van appellante niet een extra beroep op de algemene middelen gedaan. Door de overkomst van appellante wordt ook niet extra, een hogere uitkering verkregen, het gezinsinkomen blijft hetzelfde. Wel levert dit voor het gezin/familie een besparing op indien appellante naar Nederland overkomt, omdat appellante dan deel uitmaakt van het gezin, ook bij haar ouders woont en er geen gelden voor levensonderhoud voor appellante meer naar Turkije behoeven te worden overgemaakt.

Onder deze omstandigheden is het mogelijk niet voldoen aan het middelenvereiste aan de zijde van haar vader (referent) en het daaraan gekoppelde tegenwerpen van het middelenvereiste niet zinvol, ten opzichte van de overkomst van haar moeder en de andere kinderen zelfs een extra verzwaring om appellante een machtiging voorlopig verblijf te weigeren. Appellante vindt dit ten onrechte. De overweging van de Rechtbank is in de situatie van appellante dan ook onjuist.

- IV. Appellante is voorts van mening dat het tegenwerpen van het middelenvereiste in strijd is met het IVRK. Appellante wil erop wijzen dat in art. 3 van het IVRK is opgenomen dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechtelijke instanties,

MADERN & BERENDSENADVOCATEN

bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

In artikel 7 van dit Verdrag is het recht aan het kind gegeven om door de ouders verzorgd te worden. Voorts is in artikel 10 bepaald dat aanvragen voor gezinshereniging met welwillendheid, menselijkheid en spoed worden behandeld.

Uitgangspunt van dit Verdrag is dat het in het belang van het kind is dat zij in het gezin van haar beide ouders wordt opgevoed en opgroeit. De ouders van appellante hebben nu juist altijd haar belang op het oog gehad. Haar belang was dat zij eerst haar middelbare school in Turkije zou afmaken voordat zij zich evenals de rest van de kinderen, haar broers en haar tweelingzus bij haar ouders in Nederland zou voegen.

Door het tegenwerpen van het middelenvereiste worden de rechten van appellante op basis van dit Verdrag en de zojuist aangehaalde artikelen uit dat Verdrag echter geschonden.

Daar komt bij dat in artikel 27 lid 2 van het IVRK is bepaald dat ouders, of anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind, de primaire verantwoordelijkheid hebben om de ontwikkeling van het kind naar vermogen en financiële draagkracht te waarborgen. Daartoe zijn de ouders van appellante zeer wel in staat. Daaraan helpt niet en werkt zelfs contraproductief, het tegenwerpen van het middelenvereiste. Nogmaals wordt hier herhaald dat het gezinsinkomen van de ouders van appellante voldoende is om voor de twee zonen en dochter die al bij de ouders in Nederland zijn in hun levensonderhoud en kosten van verzorging en opvoeding te voorzien en dit hetzelfde is voor appellante. Daar komt bij dat in het derde lid van artikel 27 aan de Verdragsstaten de plicht is opgelegd om ouders te helpen om dit recht te verwezenlijken. De weigering van een machtiging voorlopig verblijf is geen hulp voor de ouders van appellante, integendeel het maakt het hen alleen maar moeilijker om de belangen van appellante, de kosten van verzorging en haar opvoeding verder te dragen. Onder deze omstandigheden is het tegenwerpen van het middelenvereiste wel degelijk in strijd met het IVRK.

- V. In het IVRK is in artikel 12 imperatief voorgeschreven dat kinderen in alle zaken moeten worden gehoord, ook als het procedures zijn die door hun ouders zijn aangespannen. Het enkele horen van de ouders (en broers en zus) van appellante is dan ook onvoldoende. Het woordje "moeten" geeft aan dat appellante had moeten worden gehoord. Daarbij kan en dient verweerder en of de Rechtbank niet al op voorhand in twijfel te trekken wat de toegevoegde waarde zou zijn van het horen van eiseres (thans appellante). Die afweging behoort niet van tevoren te worden gemaakt, er behoort pas na het horen van

MADERN & BERENDSENADVOCATEN

een minderjarige te worden beoordeeld wat de toegevoegde waarde van zijn of haar verklaring in het kader van de hoorzitting zou kunnen zijn. Dat nu heeft zowel verweerder als de Rechtbank onmogelijk gemaakt. Appellante is niet gehoord.

- VI. Appellante wil erop attenderen dat in haar situatie in aanmerking is genomen dat er sprake is van familie- en gezinsleven met haar in Nederland wonende vader, moeder, broers en tweelingzuster. In dat verband is appellante de enige van dit gezin, van deze familie die zich nog in Turkije bevindt. Juist is dat er nog twee oudere zussen zijn, maar die hebben hun eigen gezin en vormen derhalve geen gezin meer met de vader, moeder, broers en tweelingzus van appellante in Nederland. Dit geldt ook voor haar grootouders die bovendien niet in staat zijn appellante (verder) op te voeden en te verzorgen. Bovendien is dat de primaire taak van het kerngezin zelf, derhalve de vader en moet van appellante.

Appellante wil er nog op wijzen dat indien zij tegelijkertijd met haar broers en tweelingzus naar Nederland zou zijn gekomen, en niet haar school in Turkije had willen afmaken, het voor verweerder geen enkel probleem zou zijn geweest om ook aan appellante een machtiging voorlopig verblijf te verlenen. Er is toen ook aan haar broers en tweelingzus een machtiging voorlopig verblijf verleend. Er is toen ook het middelenvereiste niet tegengeworpen.

Het enkele feit dat appellante haar school in Turkije wilde afmaken behoort dan ook niet tot een andere afweging te leiden en is naar de mening van appellante in strijd met art. 8 EVRM.

Door/namens appellante is een beroep gedaan op de door het Europees Hof Rechten van de Mens behandelde kwestie Nederland/

Daaromtrent heeft de Rechtbank nu overwogen dat in de zaak sprake is van een verschil in leeftijd. In de zaak was het betreffende kind veel jonger dan appellante die ten tijde van haar aanvraag 16 jaar was.

Appellante is van mening dat dit leeftijdsverschil niet aan haar behoort te worden tegengeworpen en ook niet mag worden tegengeworpen. Dat is namelijk een vorm van leeftijdsdiscriminatie.

Daar komt bij dat het Europees Hof Rechten van de Mens al in diverse zaken ook voor oudere kinderen dan in de zaak soortgelijke beslissingen heeft genomen. De leeftijd in de zaak was derhalve niet van doorslaggevend belang. In ieder geval behoort het feit dat appellante op 16-jarige leeftijd een aanvraag machtiging voorlopig verblijf heeft gedaan niet aan haar te worden

MADERN & BERENDSEN

ADVOCATEN

teggengeworpen in het kader van haar beroep op het gelijkheidsbeginsel me de zaak . Appellante blijft dan ook van mening dat de beslissing van verweerder en in navolging daarvan de beslissing van de Rechtbank waartegen dit hoger beroep zich richt in strijd is met artikel 8 EVRM.

REDENEN WAAROM:

Appellante U Hoogedelgestreng College eerbiedig verzoekt:

1. de beslissing van de Rechtbank 's-Gravenhage, sector bestuursrecht, nevenzittingsplaats Haarlem d.d. 4 juli 2007, verzonden 6 juli 2007, met zaaknummer Awb 06/19710, te vernietigen en, opnieuw rechtdoende te bepalen dat verweerder alsnog ten behoeve van appellante een machtiging voorlopig verblijf dient te verlenen, subsidiair te bepalen dat verweerder een nieuwe beslissing op de aanvraag/bezwaar dient te nemen met inachtneming van uw uitspraak.
2. Te bepalen dat de Minister van Buitenlandse Zaken wordt veroordeeld in de kosten van alle drie de instanties waaronder dit hoger beroep.

Amsterdam, 3 augustus 2007

Bepaaldelijk gevolmachtigde

